

1876-12-23

Biering, Erik Andreas Mathias

Oprindelige forfattere Fr. de Fontenay og Viggo Sjøqvist

Artiklen stammer fra 3. udgave af Dansk Biografisk Leksikon, der udkom 1979-84.

Erik Biering, *Erik Andreas Mathias Biering*, 23.12.1876-4.7.1964, forretningsmand, diplomat. Født i Svindinge, Svendborg amt, død i Glostrup, urne på Mariebjerg kgd., Gentofte. B. tog præliminæreksamen 1893 (Svendborg realsk.) og blev handelsuddannet i Danmark og Tyskland. Aftjente sin værnepligt 1897 og hjemsendtes som sekondløjtnant 1899. B. rejste 1901 til Baku hvor halvbroderen Adam B. var ansat ved oliefelterne. Allerede dec. 1901 grundlagde B. i Baku firmaet Biering og Raabe (senere E. F. Biering & Co.) der hurtigt oparbejdedes til en stor koncessions- og agenturforretning. Hertil kom snart andre foretagender: 1906 en fabrik og entreprenørforretning for olieboringer, 1907 telefonkoncessionen for Baku og omegn. B. blev desuden bestyrelsesformand for Orient- og bankefiskeriselskabet samt medlem af bankrådet for Baku handelsbank. B. viste ved alt dette en sådan dygtighed og energi at han i 1904 udnævntes til dansk vicekonsul i Baku og i 1908 til konsul for Kaukasus. 1905 blev han norsk vicekonsul. Maj 1920 blev alle hans russiske virksomheder nationaliseret uden erstatning. Han søgte derfor 1921 påny ind i udenrigstjenesten hvor man straks forstod at drage nytte af hans store viden om østeuropæiske forhold. Den 1.6.1921 udnævntes han til udsendt konsul i Kowno, Litauen, fra 1923 med titel af generalkonsul og i 1925 tillige som chargé d'affaires. 1930 blev han udnævnt til gesandt i Jugoslavien, Rumænien og Bulgarien med bopæl først i Beograd, men fra 1934 i Bukarest. B. udførte et stort arbejde for at fremme dansk eksport og dansk ingeniørvirksomhed i de nævnte lande. Han forblev under krigen og revolutionen på sin post i Bukarest. Et halvt år efter at han den 1.1.1947 var faldet for aldersgrænsen fik han en ny opgave, idet han pr. 1.7.1947 udnævntes til chef med titel af generalmajor for den danske militærmission i Berlin. Under forhandlingerne med de allierede og især de russiske besættelsesmyndigheder fik hans kendskab til russisk sprog og mentalitet stor betydning for hans gode position. Han fratrådte 15.6.1949 idet han fik overdraget den særlige opgave at prøve på at lette flygtningepresset i Sydslesvig. Ved en overenskomst med landsregeringen i Kiel bidrog han til borttransporten af ca. 20.000 flygtninge til det øvrige Tyskland. I maj 1950 forlod han udenrigstjenesten. I sine erindringer *Mine tyve Aar i Kaukasus* har han givet en værdifuld skildring af livet som forretningsmand i Rusland før revolutionen.

Familie

Forældre: sognepræst, sidst i Svindinge, Frederik Ferdinand B. (1813–79, gift 1. gang 1845 med Anne Serine Bertine Bech, 1812–58) og Hansine Marie Caroline Clausen (1830–1912, gift 1. gang 1853 med forpagter på Mullerup Hans Dons, 1823–54). Gift 11.10.1904 i Baku, Rusland, med Sigrid Sjöwall, født 15.1.1883 sst., død 8.8.1960 på Skodsborg badesanatorium, Vedbæk, d. af ingeniør, afdelingschef ved Nobels fabrikker Per S. (1856–1933) og Hanne Eklund (1856–1921).

Udnævnelser

R. 1910. DM. 1924. K.² 1934. K.¹ 1942. SK. 1949.

Ikonografi

Mal. af M. Peschcke-Køedt. Foto.

Bibliografi

E. B.: Mine tyve år i Kaukasus, 1960. – Frode Jürgensen og Poul Hennings: Biografisk slægtregister over familierne Sangaard m.ft, 1910 144. Politiken 5.7.1964. Den da. udenrigstjeneste 1770–1970 II, 1970. – Papirer i Rigsark. Levnedberetning i ordenskapitlet.

